

[Estrup]

skal gøres op med, og så synes jeg ikke, det er rimeligt at tage moralprækener ind i billedet.

Så vil jeg godt kommentere nogle enkelte ting i SFs forslag, som jo på mange måder er tiltalende ud fra den betragtning, at man her får taget fat i hele gældsbyrden, hvad enten den er i Hypotekbanken eller i de private pengeinstitutter. Det er et af de store problemer, når man kigger på gældssanerings-spørgsmålet, hvordan man også får gældssaneret i de private pengeinstitutter. Det har man løst med SFs forslag.

Ud over at man kan diskutere en række detaljer i selve forslagens opbygning – hvad skal der gøres med hensyn til formuen hos de pågældende, der gældssaneres; kan man forestille sig, at man altid har de tilstrækkelige oplysninger, når man skal til at vurdere, hvor meget der har været betalt, og hvor meget der har været bruttoindkomst i de forløbne år? – er der et overvejende problem, og jeg synes, det er et helt principielt problem, nemlig: skal man lave en summarisk gældssanering, således som SF forestiller sig, efter nogle overordnede regler, eller skal man vurdere individuel trang? Det er sådan set det afgørende skel mellem det, vi fra radikal side forestiller os, og som regeringen også arbejder på, og så SFs forslag.

Jeg synes, det er betænkeligt at forlade princippet om, at det er håbløs gæld, der saneres bort, og gå over i en fuldstændig summarisk regel for gældssaneringen. Det letter arbejdet – rigtigt! – men det skaber også en fornemmelse af, at de, der har betalt af i lange perioder, før vi lavede gældssaneringen, faktisk bliver sorteper i dette spil. Den principielle diskussion bliver vi nødt til at få afklaret. Det skiller nok i nogen grad vores tanker fra SFs.

Og så vil jeg godt yderligere om SFs forslag sige, at det er jo uklart, om man forestiller sig, at der også skal være et krav om, at de pågældende, der gældssaneres, har været aktivt erhvervssøgende på fuld tid. Hvis man ikke har været det, kan man jo faktisk slippe relativt nemt til at komme af med gælden.

Pia Kjærsgaard (FP):

Forslagsstillerne har ret i, at der foreligger en fortvivlende situation, men dette fattige lille land har jo desværre ikke råd til, at et

femcifret antal unge hvert år af folketingsflertallet lokkes ind i fejluddannelser.

Det bedste, man kan gøre nu, er allerede her fra efteråret 1987 at nedskære antallet af nye studerende ved universiteterne og andre højere læreanstalter med et ganske væsentligt antal. Følger man den linje konkret i en år-række, har man faktisk indskrænket problemet med de studiegældsramte til dem, der er optaget i 1986 og tidligere år, og så kan man begynde at tage fat på at klare det, men hvis man bare bevidstløst kører videre med at bruge milliarder på at fejluddanne store nye grupper, er problemet fuldstændig uløseligt for et land, som folketingsflertallet desværre har belemret med alle tiders verdensrekord i skattetryk og udlandsgæld pr. indbygger.

Så længe de andre partier herinde er enige om at fortsætte frådseriet med offentlige midler, kan Fremskridtspartiet altså ikke anvise anden vej til begrænsning af de studiegældsramtes problemer end rent administrativt at fjerne de værste ulykker ved at eftergive eller lempe gældsbyrden efter en konkret bedømmelse af, hvor uskyldig den pågældende er i, at han eller hun er kommet i økonomisk uføre.

Derimod mener Fremskridtspartiet, det ville være en udmærket idé at indføre en fast studieløn kombineret med strengere adgangsbetingelser, således at alle uddannelser lige-stilles.

Og så har jeg noteret mig en lille ting. Jeg har undret mig over, hvordan SF har fundet frem til antallet af personer med en gæld på over 300.000 kr. i 1985. Ifølge undervisningsministerens forslag var antallet i juli 1986 kun 577 personer, hvis vi startede ved en gæld på 250.000 kr.

Der er altså et eller andet, der halter i SFs forslag, og jeg kunne godt tænke mig at få oplyst, hvor man har fundet sine tal, om det er SF eller undervisningsministeren, der har givet de korrekte oplysninger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

De Radikale skriver i bemærkningerne til deres forslag, at det afgørende er, at den brede politiske enighed, der synes at være om en indsats til afhjælpning af studiegældsproblemet, nu hurtigt fører til et konkret resultat.